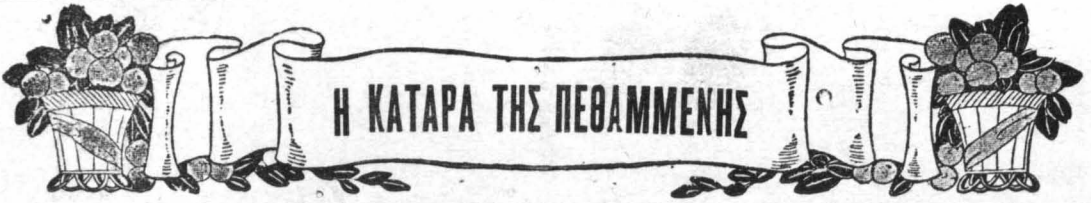

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στην εποχή του παντοδύναμου καρδινάλιου Ρισελιέ. Ο Ρισελιέ αγαπά τη βασιλίσσα της Γαλλίας και κάνει την άπειροσφαιρα να της στείλει ένα ερωτικό γράμμα με τον κατάσκοπο του, τον καπουκίνο καλόγερο Κορινιάν. Τον ίδιο καιρό φτάνουν στο Παρίσι δύο ακόμη ήρωες της ιστορίας αυτής: η Άνναβιτ ντε Λεσπάρ, η πανέμορφη και άτρυπτη που ποθεί να δεικνύσει τον Ρισελιέ γιατί διολόγησε τη γυναίκα της, κι ο βασιλιάς ντε Σαυαρνέκ, τρομερός εξομολογός, που χρεώνει ν' αναλύσει υπηρεσία στον Ρισελιέ. Τρία όμως ακόμη πρόσωπα λαβαίνουν συγχρόνως ενεργό μέρος στην ιστορία αυτή. Ο καθηγητής της εξομολογίας, νεαρός αλλά και τρομερός Τραγκαθέλ, ο βοηθός του Μονταριόλ, κι ο κόμης ντε Μπλουό, φίλος του άφοσιωμένου. Ο Τραγκαθέλ, που κάθεται πλάι στο μέγαρο που κρύβεται η Άνναβιτ, την βλέπει, την άρπάζει και τη δίνει με μέλαση από τον Σαυαρνέκ, ο όποιος τον καλεί σε μοναχία...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Λοιπόν!... διακόπτει όρμητικά ο εξομολογός.
 —Λοιπόν; άπαντά ο Μπλουό, ασή η κόρη, η όμορφη, με τό όγενικό πνεύμα και με τη θαυμαστή θέληση, αυτή η κόρη, άγαπητέ μου, συνοδεύεται στη ζωή της από ένα φάντασμα, τό όποιο λέγεται «Δυστυχία»!
 Ο Μονταριόλ κι' ο Τραγκαθέλ άνατριχιάζουν.
 Ο κόμης ντε Μπλουό, με την ίδια άσυγκίνητη φωνή πάντα, ψύχραιμος, προσθέτει:
 —Ναι... Αυτή η κόρη τρέχει προς την κατατροφή της... Έπομένως θά σε παρασύρη κι' έσένα, φίλε μου Τραγκαθέλ, και θά εινε κρίμα!
 Ο Μονταριόλ βλαστημεί πνιχτά. Ο Τραγκαθέλ νοιώθει μία θανάσιμη άγωνία να τό σφίγγη τον λαϊμό. Τινάζεται όμως, και χλωμός από συγκίνηση άπαντάται:
 —Έστο, κόμη!... Την προκαλώ τη μοίρα... Και θά όητε ότι δέν σκοτώνονται τόσο εύκολα!... Είμαι διδάσκαλος της όπλομαχίας, διάβολοι!... Κι' έχω σκληρό τομάρι!... Δέν είν' έτσι, Μονταριόλ, κι' ο Μονταριόλ μουγκρίζει:
 —Και βέβαια, έχουμε σκληρό τομάρι... Όποιος θέλει, άς κοπίσει!...

Είνε νύχτα. Τά κωδωνοσάσια των διαφόρων έκκλησιών τό Παρισιόνο σημαίνουν δέκα ή ώρα, μπερδευόνας έτσι τις βαρετές ή τις ραγιόμενες φωνές των. Παντού είνε χυμένο βαθύ σκοτάδι. Πού και πού μονάχα, στα άραιά εικονισματάκια των σταυροδρομιών, ξεχωρίζουν μερικά κατηγάκια, που τρεμοσβήνουν.

Παντού κοιμούνται
 Μονάχα η νυχτερινές περιπολές στους δρόμους άγρυπνούν. Επίσης άγρυπνούν και τρία σπίτια, στα όποια έστυλιόνταν παράδοξες σκηνές, όπως θά δούμε πιο κάτω...

Τά τρία αυτά σπίτια είνε, τό πρώτο: Τού καρδινάλιου Ρισελιέ, έκει στη «Βασιλική Πλατεία», Τό δεύτερο: Της Άνναβιτος ντε Λεσπάρ, στην όδο Κουρτώ. Και τό τρίτο: Η «Ακαδημία της Όπλομαχίας», στην όδο των Καλών «Παιδιών», όπου βρισκονται ο Τραγκαθέλ, ο Μονταριόλ, κι' ο ύπεροχος φίλος του Τραγκαθέλ κόμης ντε Μπλουό.

Στη «Βασιλική Πλατεία», σ' ένα άί πέραντο σπουδαστήριο με κόκκινο τοίχους γεμάτους από έλιφη, πιστόλια, τουφέκια... χωρίς ούτε έναν Έστωαρωμένο, ούτε ένα εικόνομα... Εινε τό προσευχητήριο του καρδινάλιου!

Άπό κεί μέσα στέλνονται ή τόσες διαταγές του, ή όποιες σκοτώνουν, τά διατάγματα του τά έπίσημα, που προκαλούν αίματουνούσις, ή άπειλές του, ή όπισες ταραχών την Εύρώπη... Άπό κεί μέσα, τέλος, βνήκαν κι' ο κατάσκοποι, οι προωρισμένοι ν' άνακαλύψουν την Άνναβιτα ντε Λεσπάρ.
 Άποδ έξαπέλυσε τους κατασκόπους του ο Ρισελιέ, σύνορος ότι την έπομένη θά του συνελάμβαναν τη νέα, έγκατε-

λείφθηκε πάλι στην άλαζονεία του και στον έρωτά του. Η τελετή της πρώτας ήταν κι' αυτόν ένας επιπλός θρίαμβος Τάπεινών τον Βασιλέα! Κι' η βασιλίσσα Άννα η Αύστριακή του χαμογέλασε για πρώτη φορά!

Ο Ρισελιέ, λοιπόν, κάθεται μπροστά σ' ένα τραπέζι—νατά τη νυχτερινή αυτή ώρα—και διαβάει για έβδομή ή όγδόη φορά μία έπιστολή, την όποια μόλις είχε γράψει. Λίγο πιο πέρα, και σε μία πολυθρόνα, κάθεται ένας γέρος με ράσο καπουκίνο, ο όποιος ρίχνει φλογερές ματιές στην έπιστολή αυτή, σαν νάθελε από μακρυνά να έξιχνιάση τό μυστήριό της.

Αυτός ο άνθρωπος είνε ο πάτερ-Ιωσήφ.
 Επί τρεις ώρες τώρα, ο Ρισελιέ κι' ο πάτερ-Ιωσήφ κάθονται άντικρυστά, δίχως ν' αλλάζουν λέξιν. Αυτές τις τρεις ώρες, τις έόδεψε ο καρδινάλιος για να γράψη αυτή την έπιστολή, που μόλις άποτελείται από όχτώ γραμμές δίεσ-δίεσ, ενώ άλλότε—και κάθε πρωί μόλις—για δύο ώρες είνε Ικανός να υπαγορεύσει στους γραμματείς του όλόκληρο ταχυδρομείο έπιστολών.
 Έπιτέλους, τελείωσε ο Ρισελιέ. Σηκώνει τό κεφάλι του. Είνε χλωμός, ταραγμένος, νευρικός.

—Παιδί μου, τό λέει τότε ο πάτερ-Ιωσήφ, πρέπει να έγκατασταθήτε τό γρηγορότερο, στο καινούργιο μέγαρό σας... Αυτό δέδω τό σπίτι είνε ανάσιο για σας, στο μέλλον!

Ο Ρισελιέ σηκώνεται. Παρ' όλη τη χλωμάδα του, έκφρασι δόξαμους θελήσεως σκληραίνει τά χαρακτηριστικά του προσώπου του. Λέει:

—Ίσως να μήν κατοικήσω ποτέ μου στο καινούργιο μέγαρο!
 —Γιατί; ρωτάει ο πάτερ-Ιωσήφ, σκιρτώντας.
 —Γιατί θά όνομασθή Ίσως «Βασιλικό Άνάκτορο»!... «Παλατιούσιόσι»!...

Οι δύο άνθρωποι άλληλοκυττάζονται στα μάτια. Ο πάτερ-Ιωσήφ μοιάζει με δάσκαλο έτοιμον να θυμώση, ο Ρισελιέ με μαθητή που έτοιμάζεται να έπαναστασή: Διδάσκαλος και μαθητής, μιλούν με θηριοδασαστή και θηρίο!

Η στιγμή είνε τρομερή. Ο Ρισελιέ λέει χαμηλόφωνα στον καπουκίνο:

—Διαβάστε!

Ο Τραγκαθέλ

Ο καπουκίνος άρπάζει τό γράμμα άπ' τό τραπέζι, τό διαβάει στη στιγμή, και χλωμαίξει, και τά μάτια του κλείνουν. Όταν σε λίγο τά άνοιγει πάλι, πετούν άγριες σπιθές. Κατορθώνει όμως να πνιέη τη συγκίνησή του, και λέει υπόκωφα:

—Αν αυτό τό γράμμα πέση στα χέρια του βασιλέως, θά έπακολούθηση τότε η τρομαχτική πτώσις σου... η έξορία σου... Ίσως ή φυλακή!...

...κι' Ίσως ή κρεμάλα! διακόπτει ο Ρισελιέ μ' άγριο μεγαλείο.

Κ' ύστερα από λιγυλόπησι σωπή, προσθέτει:

—Όλα για όλα... Βάζω τό κεφάλι μου στην τύχη... Αν κερδίσω, θά είμαι βασιλεύς μεγαλειότερος άπ' όλους τους βασιλείς της Χριστιανισμός... Ναι... Σε μένα τον Ρισελιέ, χρειάζεται μία βασιλίσσα για έρωμένη... Άστε, ότι κι' άν πητε, δέν θά σάς άκούσω!

—Αυτό τό γράμμα δέν θά φύγη, δέν πρέπει να φύγη από δώ μέσα! βροντοφωνάει έπιμένον ο καπουκίνος.

—Μέσα σε μία ώρα, ο άδερφός Κορινιάν θά τό πάη στο Λούδβρο! έπιμένει τρεναία ο καρδινάλιος.

Κυττάζονται ξανά.....

—Γεννηθήτω τό θέλημα σου! μουρμουρίζει ο πάτερ-Ιωσήφ, σκόνωντας με άπελπίσια τ'ά νέγια του στον όϊρανό.

Την ίδια ώρα, στην όδο Κουρτώ και στο σπίτι της Άνναβιτο-ντε Λεσπάρ, η νεαφή κόρη κάθεται μόνη της σε μία άβυσσα λαμπροφωτισμένη και με πολλές όρμες. Είνε ώρη, με ήμερη κι'

άποφασιστική, και σκέπτεται. Είπε ντυμένη έτσι, ώστε να είναι ελεύθερη από κινήσεις της. Σ' τη ζώνη της θρίσκειται ένα φανδούφορο στυλέτο.

Σε μία στιγμή, ή τέσσερες απ' τις πόρτες του δωματίου άνοιγουν. Απ' την καθεμία μπαίνει και προχωρεί από ένας νεαρός και κομψός ευπατρίδης. Είπε κ' οι τέσσερες ντυμένοι με ταξειδιωτική ένδυμασία, κρατούν στα χέρια τους το καπέλλο τους, στο δέ πλευρό τους κρέματα μακρύ και στερό σπαθί.

Είπε λέβέντες κ' οι τέσσερες. Στά έκφραστικά κ' ώρατια πρόσπα τους λάμπει ο ίδιος ένθουσιασμός, ή ίδια άφοσίαισις, κ' ο ίδιος έρωσ για τή νέα. Βλέποντας ξαφνικά ο ένας τόν άλλον στην αίθουσα αυτή, αναγνωρίζονται μεταξύ τους και σκιρτούν από έκπληξι.

Γιά μερικά δευτερόλεπτα ή Άνωας, τούς κυττάζει με χαριτωμένη περιέργεια, με συμπάθεια, με άγωνία. Κι' έπειτα ρωτάει με τρεμουλιαστή φωνή:

—Ο κύριος ντε Φοντράγι;

—Εγώ! άπαντάει ο ένας, με βαθειά υπόκλισι.

—Ο κύριος ντε Σεθέρ;

—Εγώ! λέει ο δεύτερος με την ίδια υπόκλισι.

—Ο κύριος ντε Λιβερνάν;

—Εγώ! λέει ο τρίτος, με υπόκλισι κ' αυτός.

—Ο κύριος ντε Μπουσιέρ;

—Εγώ! κάνει κ' ο τέτατος, με υπόκλισι επίσης.

Είπε τέσσερες υποκλίσεις, που έκφράζουν λατρεία. Είπε τέσσερες φωνές, άρρενωπές και γλυκές, σταθερές και γεμάτες σεβασμό. Η ίδια συγκίνησις κυριαρχεί σέ όλους. Ένας άπαρτηρητός θεατής θά ώρκιζόταν, ότι οι τέσσερες αυτοί νέοι λατρεύουν τή δεσποινίδα ντε Λεσπάρ. Κι' αυτή, πλανώντας τó μελαγχολικό βλέμμα της στα νεανικά έκείνια κεφάλια, ψιθυρίζει:

—Κύριοι, δέν γνωρίζω κανέναν από σας... Γνωρίζω όμως καλά ότι είστε όλοι σας εθνοειικοί... Μπορώ λοιπόν να τó πώ μπροστά σας, μπροστά σέ όλους σας, ελεύθερα: «Ότι έλαθα, κύριοι, τις έπιστολές σας, μέσα στις όποιες ο καθένας σας μου προσφέρει τó δνομά του και τή ζωή του!

«Ο Φοντράγι, ο Σεθέρ, ο Λιβερνάν, κ' ο Μπουσιέρ σκιρτούν... Άνατριχιάζουν... Είπε παλαιοί φίλοι όλοι τόν. άναμεταξύ τόν, και λατρεύονται, άλληλοεκτιμούνται βαθειά...

Και νά τώρα, που βρίσκονται αντίζηλοι!

Η Άνωας εξακολουθεί, κ' ή φωνή της δυναμώνει, γεμάτη από έντιμη ειλικρίνεια:

—Κύριοι, σάς παρακολουθώ και σάς σπουδάζω όλους, έδώ και τρείς μήνες τώρα, πριν γνωριστούμε και προσωπικάς... Επίσης σπουδασα κ' άλλους ευπατρίδας απ' τó Άνζέ, οι όποιοι μ' είχαν κ' έκείνοι ζητήσει σέ γάμο...

«Εδιάλεξα σάς τους τέσσερες, γιατί σχημάτισα τήν πεποίθησι ότι όλοι σας είστε άξιοι νά σάς έμπιστευθώ τις έπιστολές μου, τις θλίψεις μου, τή ζωή μου, τήν τιμή μου... Και σάς έγραψα. Δέν θέλω να εναυτηθίτε, πριν με δήτε και με άκούσετε. Σας ώρια συνέντευξι, κ' ήβρατε κ' οι τέσσερες Κύριοι, σάς εύχαριστώ απ' τά βάθη τής ψυχής μου...

Και οι τέσσερες συγχρόως προχωρών ένά βήμα πρós τó μέρος της, και τά χείλη τους είνε έτοιμα νά διαβεβαιώσουν τήν άφοσίαισι τους... μά έκείνη με μία χειρονομία τούς συγκρατεί. Τó καθαρό της μέτωπο σκοτεινιάζει, τά όμορφα μάτια της φλογοθλούν. Η φωνή της άλλάξει τόνο...

—Είσατε όλοι στό Άνζέ πρό είκοσι ήμερών, και ξέρετε ότι ή μητέρα μου πέθανε... Δέν ξέρετε όμως, από τί πέθανε τόσο άπροδόκητα και μέσα σέ τόσο λίγες ώρες. Κύριοι, ή μητέρα μου πέθανε δολοφονημένη, δηλητηριασμένη!

Τέσσερες κραυγές φρίκης και όικτου άκούγονται. Κι' ακολουθεί ή άγωνιώδης έρώτησι:

—Από ποιόν; Ποιός είνε ο δολοφόνος τής;

—Ο πανιερώτατος Άρμάνδος-Ιωάννης Ντυπλεσσύ, καρδινάλιος ντε Ρισελιέ! άπαντά με σκληρή φωνή ή νέα.

Πένθιμη σιγαλιά άπλώνεται στην αίθουσα. Στόν άέρα πλανιέται ο πρósος.

—Κύριοι, εξακολουθεί ή Άνωας, ή μητέρα μου πέθανε, γιατί επιχείρησε ένά έργο, τó όποιο θά μάθετε σέ λίγο... Τό έργο αυτό όρκίζομαι ότι θά τó συνεχίσω εγώ... Μπορεί νά με σκοτώσουν κ' έμένα, και μαζί μου νά παραούρω στό θάνατο όσους τυχόν θά ήβελαν νά με ακολουθήσουν... Άν λοιπόν ή καρ-

διά σας τρέμει, άποσυρθήτε... Άν φοβόσθε τó λατίδι τού μαχαριού, φύγετε... Άν έχετε όμως ψυχή άτρόμητη, καμωμένη για τόν έρωτα, ο όποιος παλεύει και κατακτάει, ή νικείται χωρίς νά παραπονεθί, ώ!... τότε... Ίδου τó χέρι μου, κύριοι!

Τεντώνει τó δεξιό της χέρι με άγέρωχη μεγαλοσπρέπεια, και συνεχίζει:

—Τό χέρι αυτό θά άνήκει σέ κείνον απ' τούς τέσσερές σας, ο όποιος θά βγή ζωντανός από τή θανάσιμη πάλη μας, κ' ο όποιος θά με θοηθήσι στό έργο μου, θά έκδικήσι τή μητέρα μου, και θά δαμάσει τόν... Ρισελιέ! Η πεθαμμένη τόν καταράστηκε. Θά τόν έκδικηθώ!

«Ο ίδιος κλονισμός κάνει και τούς τέσσερες νέους ν' άνατηδήσουν, ή ίδια φλόγα τούς ένθουσιάζει, ή ίδια πίστις κ' άφοσίαισι τούς ρίχνει γονατιστούς σέ πάτωμα, και τέσσερες τρεμουλιαστές κραυγές άντηχούν:

—Γιά σάς δεσπούνει, τά σπαθία μας... Γιά σάς ή ζωή μας... Είσατε ο άρχηγός μας... Διατάξτε τόν πόλεμο!

Δάκρυα τρεμοσβήνουν στά μάτια της Άνωας. Μιά πνοή ήρωϊσμού τήν κάνει έξαλλη. Μιά τραγική δόξα φαίνεται νά στεφανώνη με άγλη, τήν άστραφτερή καλλονή της. Η δυνατή φωνή της άντηχει:

—Λοπόν, διατάσσω τόν πόλεμο!... Η πρόκλησι έγινε... Απόψε, και τή στιγμή αυτή, άρχίζει ή δράσι μας στή «Βασιλική Πλατεία». Είστε οι ήπτοια μου... Κι' άφού μου άφιερώνετε τις ζωές σας, έμπρός Μπουσιέρ!... Έμπρός, Λιβερνάν και Σεθέρ!... Έμπρός, Φοντράγι!...

Τινάζονται όρθιοι κ' οι τέσσερες, έξαλλοι, με τά χέρια τους στις λαβές τών σπαθίων τους.

—Έμπρός, στή «Βασιλική Πλατεία!»

«Ωδηγημένοι απ' τήν Άνωας ντε Λεσπάρ οι τέσσερες νεαροί ευπατρίδες, ξεκίνησαν με γοργό βήμα για τή «Βασιλική Πλατεία». Οι κρόταφοί τους γυνούσαν, και τó αίμα τους έβραζε. Ένωιασαν βέβαια καλά, ότι άρχιζαν νά μπλέκουν μέσα σέ μία τρομερή περιπέτεια. Κανένας τών όμως δέν λοφάριαζε, άν θάχαναν τυχόν και τó κεφάλι τους σ' αυτή.

«Όταν έβρασαν στή «Βασιλική Πλατεία», σταιμάτισαν μπρός σ' ένά απ' τά τριανταπέντε όμοιόμορφα περιπέτεια, τά όποια πλαισίωσαν γύρω-γύρω τήν πλατεία. Στό σπιτί-περίπτερο αυτό, καθόταν ο Ρισελιέ από τρία χρόνια τώρα.

Στάθηκαν. Η Άνωας έξήγησε στούς νέους, με γαλήνη, όλα τά σχετικά με τήν έντολή που θάστέλιε ο Ρισελιέ στή βασίλισσα, και τήν όποια θά κούιζε κατά τά μεσάνυχτα ο Κορινιάν στά άνακτορα τού Λούβρου. Τούς έξηγοούσε επίσης πόςο τρομερή ήταν ή άφορούση τού Ρισελιέ, ο όποιος διακινδύνευε με τó διάβημά του αυτό νά χάσει τήν παντοδυναμία του και τή ζωή του...

—Ω, κατέληξε ή νέα. άς έλαμε στά γέρια μας αυτή τήν έπιστολή, κ' ο άνώνας μας τελειώνει άμέσως!...

—Θά τήν έχετε! είπαν κ' οι τέσσερες με σάλευτη πεποίθησι.

Τό όρώλογοι τού Άγιου Παύλου σήμανε έντεκάμισο.

—Νά τους! ξεφώνισε έξασνα ή Άνωας.

—Είπε καιμιά δεκαπενταριά! παρατήρησε κάποιος απ' τούς τέσσερες συντρόφους της

—Τόσο τó καλύτερο! είπαν οι άλλοι. Θά γίνη πανηγύρι σούσ!

Πόςο άνυπομονούσαν νά χύσουν τó αίμα τους γι' αυτή!

Απ' τήν ομάδα έκείνη ποδχε φανή, ξεχώριζαν πώδοι-πώδοι, ο Κορινιάν κ' ο Ρασκάς. Πίσω του, ακολουθούσαν καιμιά δεκαριά παλληκαράδες, σιωπηλοί, εύλύγοισι, γογοί. Ο Ρασκάς όποπτευόταν ότι κάποια έξαιρετικής σπουδαιότητας μουσική άποστολή θά είχε ο Κορινιάν, κ' έσκαζε μέσα του απ' τή ζήλεια.

Ο Κορινιάν άνοιγε τά τεράστια πόδια του με γρηγοράδα. Ο Ρασκάς τόν ακολουθούσε λαχνιάζοντας. Πίσω του έζονντούσαν οι ένσπολι συνοδοί τους... Κι' δλόκληρη αυτή τήν ομάδα, τήν παρακολουθούσαν κρυφά κ' από μακριά ή Άνωας κ' οι πιστοί της φίλοι.

—Άδελφέ Κορινιάν, Ικέτευσε σέ μία στιγμή ο Ρασκάς, άφησέ με νά σε ακολουθώω ως τó τέλος... Θά σ' υπερασπίσω καλά, άν σου έπιτεθί κανένας... Ξέρεις πόςο σ' αγαπώ, καλέ μου άδελφέ, και θά πέθαναι απ' τή θλίπι μου άν σου συνέβαινε

Ο κόμης ντε Μπλου

κακό!...

—Ρασκάς, πρέπει να είμαι μόνος, και κανένας δεν πρέπει να ξέρει ποό πηγαίνω!

—Είνε λοιπόν πολύ σπουδαία η αποστολή σου; μουρμούρισε και πάλι κλαμάρικα ο Ρασκάς.

—Μυστικόν του Κράτους! έπεε περήφανα ο Κορινιάν.

—Ένας λυγμός διέσχισε τη σιγή. Ο Ρασκάς έκλαιγε! Στη γωνία ενός δρόμου, ο Κορινιάν σταμάτησε. Ο Ρασκάς, κλαίγοντας από Έωσφόρος διωγμένος απ' τόν Παραδεισο, τού γινόταν ανύποπτος.

—Καλέ μου, αγαπητέ μου αδελφέ Κορινιάν, άς μοιραστούμε τά μυστικά μας και τά κέρδη μας... Η Θρησκεία λέει σε όλους μας, και μάλιστα σε σάς τούς Ιερωμένους, να είστε έλεημονες!

—Ρασκάς, μικρέ μου, μούσπασες τ' αυτιά!... Άν εξακολουθήσει, θά γυρίσω στόν έκλαμπρότατο και θά τού τά πώ!

—Ο Ρασκάς αναστήθηκε, κι έμπλεξε ικετευτικά τά χέρια του. Κι' ο Κορινιάν συνέχισε:

—Και θά τού πώ, ότι γυρεύεις να μου ψαρέψης τά μυστικά, ως κατάσκοπος τού βασιλέως ή τού διαδόχου!...

—Καλά... Φεύγα! μουρμούρισε ο Ρασκάς.

Και πώ χαμηλόφωνα:

—Θά έκδικηθώ ύμω!

Κατόπιν στράφηκε, Έγινεψε στους ένόπλους συντρόφους του, κι' έκείνοι εξαφανίστηκαν, τραβώντας προς τόν Σηκουάνα.

Δέν ακέφτηκε ο Ρασκάς να κατασκοπήσει από μακρυνά τόν Κορινιάν, ίσως γιατί ήταν πεισιμώμος. Έτσι, ο Κορινιάν εξακολούθησε μόνος του, τραβώντας για τά ανάκτορα τού Λαούρου, και διαρκώς μουρμούριζε χαρούμενος:

—Άκοός έκε, τόν παληάθρωπο τόν Ρασκάς!... Τόν χαρραμόφγη!... Νά μοιραστούμε, λέει, τούς καρπούς τών δικών μου κόπων και τών δικών μου έπιτυχιών... Άμ! δέ!...

Ξαφικά διακόπηκε, άντικρύζοντας μπροστά του τέσσερες ως πέντε απειλητικές ολιούετες.

—Ά! ξεφώνισε. Παραμερίστε, λωποδύτες!

—Έλα, διαβολοκαλόγερε, κι' άς τελειώσουμε γρήγορα! άποκριθηκε τότε μιά τραχεία φωνή. Δώσε μας τó γράμμα που κρατείς έπάνω σου, και χάσου ύστερα από μπροστά μας!...

Έυκόλα μαντεύετε, ότι ή δύστυχος Κορινιάν βρισκόταν τώρα άντιμέτωπος με τήν Άναιδά και με τούς τέσσερες ένθουσιασμένους οπαδούς της.

Δέν τάχασε καθόλου, ύμως Πέταξε σαν άστραπη τó ράσο του, σάτσηκε άκλόνητος και έλεύθερος στις κινήσεις τούς πειά και τράξησε τó σπαθί του.

—Μπράβο, καλόγερε! ξεφώνισε τότε ένας απ' τούς νυχτερινούς αυτούς έπιδρομείς. Δέν περπατάς, βλέπω, μόνάχα με τó σαταρό στο χέρι, αλλά και με τó σπαθί επίσης!

Η λεπίδες έμπλεξαν ματωμένες, άκούστηκαν βίαιες κλαγγές και βλαστήμιες, και στά τελευταία ο Κορινιάν έβγαλε μιά γοερή κραυγή πόνου και εξαπλώθηκε αιματόλυτος στο χόμα, ορλιάζοντας:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Έκε' στόν οδό τών «Καλών Παιδιών», βρισκεται στο ίσογειο ενός σπιτιού μιά αίθουσα ευρύχωρη, κομψή, με ένα θεαρόστον στόν ένα τοίχο της και με πολυθρόνες πολλές, ολόγυρα στους άλλους. Κουρτίνες βελούδινες τη στολιάζουν, φώς άπλετο και καθαριότης τήν κάνουν πώ κομψή, και παντού φαίνονται κρεμασμένες έφομαχικές ίστολές, γάντια, θώρακες, και προσαπίδες.

Είνε μιά θαυμασία αίθουσα έφασκίας. Άνήκει στόν γνωστό μας πεία θηλοδιδάσκαλο. Τραγκαθέλ, ο όποιος έχει σε χρυσό πλαίσιο τήν προσωπογραφία τού μεγάλου διδασκάλου του Μπαρβιλάλ — περιφημόν έφομάχου κι' ίδρυτοϋ της Γαλλικής έφασκίας — κρεμασμένη στο πώ φανερό σημείο της αίθουσας, ως δείγμα της εθνομιοσύνης του στόν νεκρό πεία ευεργέτη του...

Η ήμερα είχε κυλίσει έπίπονη γιά τόν νεαρό θηλοδιδάσκαλό μας. Τά πώ μεγάλα όνόματα της Παρισίνης άριστοκρατίας φοιτούσαν στή σχολή του κι' οι μαθητάι του αύτοί ήταν πολυάριθμοι. Άνθηκαν και στά δύο φύλα: Μεγάλοι ευπατριδοί και κυρίες και δεσποινίδες θελκτικές.

Οί ύπηρετές τού Τραγκαθέλ είχαν ταχτοποιήσει πεία τήν αίθουσα, κι' είχαν άποσπρηθ' να βελήσουν. Η ώρα ήταν δέκα

Τά φώτα ήταν όλα αναμμένα. Σ' ένα τραπεζάκι της αίθουσας, βρισκόντουσαν τώρα μόνο ο έφομάχος μας, ο Μονταριόλ κι' ο κόμης ντε Μπλου, πίνοντας σκεπτική κι' οι τρεις τους ένα ποικύλι λαμπρού Ισπανικού κρασιού.

Σε μιά στιγμή, κάποιος με στολή αξιωματικού μπήκε στήν αίθουσα και χαϊρέτησε:

—Κύριε Τραγκαθέλ, είπε, ή αύτοϋ έκλαμπρότης ο πανιερώτατος καρδινάλιος Ρισελί έπιθυμεί ζωνηρά να σας δει... Μού έκανε λοιπόν τήν τιμή, να μέ έπιφορήσει να σας πληροφορήσω γι' αύτή τήν έπιθυμία του!...

—Έπιθυμεί να μέ δει, είπατε;... Έμέναν;... ρώτησε γεμάτος από συγκίνηση και υπερηφάνεια ο Τραγκαθέλ, αναπνδώντας όρθος.

Τό πρόσωπο τού Μονταριόλ έλαμπε από υπερήφηση έπίσης άγαλλιασι, για τήν τιμή πού γινόταν τόν έπιστήθιο φίλο του. Μόνον ο κόμης Μπλου εξακολουθούσε να μένη ψυχρός κι' άπαθής...

—Μάλιστα!... Έσάς!... Ξανάπε ο αξιωματικός. Η πανιερότης Του έκτιμά πολύ τίς ικανότητές σας... Κι' έχει άκούσει πολλά τά έπαινετικά γιά σας... Θέλει να σας γνωρίσει λοιπόν και να σας συγχαρή προσωπικά!... Πότε θέλετε να σας φέρω τή σχετική άδεια παρουσίας σας ενώπιόν του;

—Άμέσως άβριο, άν θέλετε. Τραλίωσε δειλά ο Τραγκαθέλ, ο όποιος άρχισε κιάλας να όνειρεύεται αξιώματα και μεγαλεία. Είνε υπερβολικά τιμητική για μένα, ή έπιθυμία αύτή της έκλαμπρότητος τού...

—Μού λέτε, σας παρακαλώ, πού κατοικεί; δέκοψε έξαφια ο αξιωματικός.

—Ο κύριος Τραγκαθέλ κατοικεί έδω, έπάνω ακριβώς απ' τήν αίθουσα της Άκαδημίας του! πρόλαβε ν' άποκριθ' ψυχρά και θιαστικά ο Μπλου, πίνω ο έκθαμβος Τραγκαθέλ έξστομίση λέξι.

Ο αξιωματικός άρκέσθηκε σ' αύτή τήν πληροφορία, και με άβρες οπλήσεις άποχαίρετησε τούς συνομιλητάς του. Ο Τραγκαθέλ, άκτινοβολώντας άκόμη, τόν συνόδεψε ως τήν έξώπορτα, και γύρισε κατόπι, τρίθοντας τά χέρια του από χαρά.

Ο Μπλου άνασήκωσε τούς ύμους του, και τού είπε γαλήνια:

—Βλέπω, φίλε μου, ότι βαρέθηκε τήν ευτυχία... Και θέλεις τώρα, με κάθε θυσία, να ριχτής στούς κινδύνους και προς τή δυστυχία, δηλαδή προς τά αξιώματα και τίς τιμές!...

—Σας ευχαριστώ για τó ενδιαφέρον σας, κόμη! Έκανε ο Τραγκαθέλ, σφυγνώντας του τó χέρι. Κι' ύμως, τίς έπιθυμώ αύτές τίς τιμές και τ' αξιώματα, γιατί αύτά θά με άνεβαθύνω ως τήν νέα πώ άγαπώ... Καθώς έξέρετε, είμαι φτωγός, από ταπεινή οικογένεια και για ύμόν προστάτη μου έχω τώρα τó σπαθί μου... Άβουσος λοιπόν με χαίρει έπί τή λατρευτή μου!... Ποιός έξερει, άν ή προσασία τού καρδινάλιου δέν γεφυρώσει τήν άβυσσο αύτή!... Ποιός ξέρει!...

Ξέκίνησαν για τά σπία τους. Ο

Μονταριόλ καθόταν μαζί με τόν Τραγκαθέλ στή σοφία εκείνη πού έξορμω, και τήν όπο' άπόφυγε ο Μπλου να γνωστοποίηση στο αξιωματικό, γιά λόγους εύκολοιούτους φρονήσεως. Κι' ο Μπλου έπίσης καθόταν προς τήν θία κατόψουνα, και λίγα μέτρα πώ πέρα απ' τήν κατοικία τών δύο φίλων του. Στο δρόμο βάδιζαν κι' οι τρεις τους άφηρημένοι και σιωπηλοί. Άξάφια μιά κραυγή πόνου και θόρυθος σπαθιών μέσα στο σκοτάδι τούς έκανε να σκιρτήσουν.

—Σφάλζονται, φαίνεται, κάπου έδω κοντά μας! είπε ο Μονταριόλ.

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... άκούστηκε πάλι στά σκοτάδια ή φωνή.

—Πάμε να σώσουμε αύτόν τόν κακομοίρη; φώναξε πρόθυμος ο φίλονικός Τραγκαθέλ.

—Δέν μου άρέσει να κίνω καθήκοντα άστονομικών κλητήρων! είπε ψυχρά ο Μπλου. Άφού όμως σε ευχαριστεί αύτό, φίλε μου, πάμε και στόν διάβολο άκόμη!...

Τράβηξαν τά σπαθιά τους κι' οι τρεις, και ρίχτηκαν δίχως άλλη λέξι προς τó μέρος τού θορύβου. Χωρίς διαταγή, όρμησαν κατά τών τεσσάρων συνοδών της Άναιδος, τή στιγμή πού ο πεσμένος πεία γάμω Κορινιάν έτριβε τόν πληγωμένο όμο του, διπλασιάζοντας τίς κραυγές του.

(ΆΚΟΛΟΥΘΕΙ)

Ο Βαρώνος ντε Σαμπριάν